

Патријарх Порфирије: У сусрету са Христом наш живот добија нова правила која се могу свести на једну заповест – заповест о љубави према Богу и према ближњима

Патријарх Порфирије: У сусрету са Господом у нама почиње све да се мења. Открива се нови свет. Јавља се туга због наших промашаја, али и нада и снага због спознаје љубави Божје да у њој и са њом постајемо силни и моћни, постајемо снажни, постајемо спасени већ овде и сада.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 15. фебруара 2022. године, на Срећење Господње, светом архијерејском Литургијом у храму Светог Саве на Врачару. Саслуживали су Преосвећени Епископ ремезијански г. Стефан, протојереј-ставрофор Радивој Панић, протојереји Ненад Јовановић, Бранислав Кличковић и Драган Шовљански, јереј Далибор Стојадиновић, протођакон Младен Ковачевић и ђакони Драган Радић, Радомир Врућинић и Србољуб Остојић.

-У име Оца и Сина и Светога Духа. Браћо и сестре, данас је велики празник Цркве Христове. Данас славимо Срећење које је празник свих хришћана, али има посебно место и значај и у нашем народу. Скопчан је са историјом нашег народа и наше Цркве. Наиме, на тај дан подигнут је Први српски устанак који

је имао за циљ слободу, а онда је и донесен, такође на Сретење, Устав Србије као да се Србија у жељи да буде уређена на тај дан, попут Праведног Симеона, пронашла у Христу и сусрела са Њим. Сви људи, сви народи, свако од нас, без обзира да ли је тог свестан или не, чезне за заједницом са Богом, чезне за сусретом са Њим. Имајући потребу за Богом, без обзира какве су вештине, снаге или чак врлине, какав је подвиг, независно од свега тога, нико сам собом и својим силама и снагама, па чак и најсавршенији, не може доћи до Бога. Бога увек сусрећемо онда када се Он нама открива. Он нам се открива непрестано и на разне начине. Важно је да у себи имамо спознају да нам је Бог потребан, да не можемо без Њега, да Га не можемо досегнути сами, али да не можемо ни постићи савршенство без Њега, да се не можемо спасити, да не можемо доћи до вечности без заједнице са Њим, беседио је Његова Светост Патријарх г. Порфирије и наставио:

-Старац Симеон је чезнуо за Богом. Бог му је обећао да неће умрети док не сретне Спаситеља, Месију. Оног тренутка када је по обичају јеврејском Богородица донела Сина Божјег у Јерусалим, Господ је открио Симеону да је у том Детету Месија. И он каже оног тренутка кад се срео са Христом да је тад дошло спасење, да је он у том тренутку спасен. Ми, браћо и сестре, долазимо у Цркву пре свега и изнад свега да бисмо се сусрели са Христом, са Сином Божјим који је дошао међу нас, који нам се открива, који нам се показује, али и више од тога, који постаје једно са нама. Из тог разлога ми долазимо у Цркву, зато што чезнемо за спасењем, зато што знамо да апсолут, да апсолутни живот, да пуноћа живота, да лепота живота не може бити постигнута и нема смисла уколико смо ограничени својим рођењем и својим умирањем. Не само да наш живот нема смисла уколико је поредак такав, него и ништа око нас нема смисла. Нашим ограничењем, нашом ограниченошћу све постаје ограничено – и људи, и творевина, и космос. Отуда и постоји потреба наша за смисленим постојањем, за смислом, а његово име јесте Логос. То је Син Божји.

-Оног тренутка кад се са Њим сусретнемо у нашем животу све постаје другачије. Све се у нама мења. Оног тренутка када у Цркви и кроз Цркву постајемо једно са Христом ми постајемо нови човек, постајемо други човек, а читава творевина око нас постаје, како каже апостол Павле, нова твар. Наш живот добија нова правила, нове координате у сусрету са Христом. Те координате јесу закон Његов, заповести Његове које се могу свести све на једну двоједину заповест, а то је заповест о љубави према Богу и према ближњим. У тој заповести садржана је и заповест да не желимо туђе, да не крадемо и да не осуђујемо, да не оговарамо и да не завидимо, да не будемо

лицимери. У тој заповести је садржан читав закон. Та правила и тај закон у нашем сусрету са Христом у Цркви и кроз Цркву постају правила нашега живота, а безброј пута смо то понављали, имамо и лична искуства у својим животима, постају и нешто што смета многим људима, многим око нас, зато што им ремети живот. Господ каже: Да нисам дошао не би греха имали, тј. да Он није дошао и да није открио шта је то исправан живот, да није уградио савест у наше биће, нама би било све дозвољено, тј. мислили бисмо да је све дозвољено и по својој људској логици бирали бисмо пут потчињавања свега око себе себи. Сматрали бисмо да све нама припада и не бисмо водили рачуна о другоме. Не бисмо знали да ми без другог не постојимо и да је смисао нашег постојања у другоме. Не бисмо имали откривење да је љубав смисао нашега живота, да већ у самој љубави у односу на другог, у самој потреби да другоме служимо ми добијамо награду и смисао. Дакле, смета Христос правилима овог света, па отуда постоје напади на Њега неретко, кроз историју, па и данас. Отуда ћемо и ми што се више будемо трудили по заповестима Божјим, што ћемо више собом и својим примером сведочити да је други наш смисао и рај, а не сметња и пакао и препрека коју треба елиминисати, што се више будемо трудили да Христос буде наша мера, нећемо бити увек добродошли у сваком контексту и сваком друштву које је опијено својим самољубљем, нарцисоидношћу и потребом да отима свима и све око себе, од људи и од природе, истакао је патријарх Порфирије и закључио:

-У сусрету са Господом у нама почиње све да се мења. Открива се нови свет. Јавља се туга због наших промашаја, али и нада и снага због спознаје љубави Божје да у њој и са њом постајемо силни и моћни, постајемо снажни, постајемо спасени већ овде и сада. Нека би Господ дао да у храму Божјем непрестано сусрећемо се са Христом и да се у нама, мењајући све, мења се и оно што је око нас како би Царство Божје које је у нама постало тајна која се открива и тако и на тај начин преображавала и све око нас па онда и читава природа, читава творевина постала предукус Царства Божјег у којем се слави име Једнога у Тројици Бога, Оца и Сина и Светог Духа, сада и увек и у векове векова, амин.

